

ÁRNYVADÁSZ TÖRTÉNET

Az angyal

POKOLI SZERKEZETEK 1.

#1
New York
Times
bestseller

fine ●
selection

CASSANDRA CLARE

C a s s a n d r a C l a r e

AZ ANGYAL

POKOLI SZERKEZETEK

Első könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

ЖИМНЕК ЁС КАТЭ-НЕК

Elka Cloke
A TĚMZE DALA

*Só csipetnyi illata
kúszik elő, a folyó hömpölyög,
fekete tea sötétjére vált,
s duzzad, míg zöld nem öleli.
A part fölött rettentő gépezetek
csikorgó kerekei pörögnek-forognak,
szellemük titokzatos suttagással
veszik a rugók tengerébe.
Minden apró kerékből fogak nőnek,
a nagy kerekekhez tartozó karok
kikanalazzák a folyó vizét,
felvedelik, gőzzé alakítják,
és a bomlás erejével hajtják
az óriási gépezetet.
Az ár komótosan tör felé,
a szerkezet belerokkan.
Só, rozsda, hordalék
koptatja a megannyi fogaskereket.
Odalent a parton
a vastartályok
gigantikus harang,
dobok és ágyúk
üres kongásával
billennek a mólónak.
A mennydörgés nyelvén kiáltanak,
alattuk a folyó szalad.*

Prológus

London, 1878. április

A DÉMON zöld váladék és véres zápor közepette robbant cafatokra.

William Herondale visszarántotta a törét, de elkésett. A démon vérében lévő sav már marni kezdte a csillogó pengét. A fiú elkáromkodta magát, majd félrehajította a fegyvert, ami egy mocskos pocsolóban ért földet, és sziszegve füstölni kezdett, akár egy elfújtt gyufa. Maga a démon persze semmivé foszlott – visszakerült abba a pokoli világba, ahonnan érkezett. Mindenesetre alapos felfordulást hagyott maga után.

– Jem! – kiáltotta Will sarkon fordulva. – Hol vagy? Láttad ezt? Egyetlen döféssel megöltem! Nem rossz, mi?

Kiáltására azonban nem érkezett válasz; a fiú egészen biztos volt benne, hogy vadásztársa nemrég még mögötte állt a párás és kanyargós utcán, most azonban Will egyedül ácsorgott a félhomályban. Bosszúsan ráncolta össze a homlokát – sokkal kevésbé volt szórakoztató hősködni, ha nem volt ott Jem, aki előtt villoghatna. Arrafelé pillantott, ahol az utca sikátorra keskenyedett, távolabb pedig feltűnt a Temze sötét, hullámozó vize. Az átjárón keresztül Will kikötött hajók sötét körvonalait pillantotta meg; az árbcok erdeje egy levelet hullatott gyümölcsösre emlékeztetett. Arrafelé sem látta Jemet;

talán visszament a Narrow Streetre, ahol jobb volt a közvilágítás. Will megrántotta a vállát, és visszaindult abba az irányba, ahonnan jöttek.

A Narrow Street átvágott a Limehouse-on, aztán a kikötő meg a zsúfolt nyomornegyedek között haladt tovább a folyó partján a Whitechapel felé. A keskeny utcát raktárépületek és düledező faházak szegélyezték. Senki nem járt erre éppen; még a közelben lévő Szőlőfürt nevű kocsmából hazatántorgó részek is találtak maguknak helyet, ahol lerogyhattak éjszakára. Will szerette a Limehouse-t, az érzést, hogy egy világ peremén áll, ahonnan nap mint nap hajók indulnak útnak elképzelhetetlenül távoli kikötőkbe. Persze az sem ártott, hogy a környéken nyüzsögtek a matrózok, minek következtében egymást érték a szerencsejátékosokat váró lebujok, az ópiumbarlangok és a bordélyházak. Egy ilyen helyen könnyű volt elveszni. Will még a bűzt sem bánta – füst, kötélzet, kátrány meg a Temze mocskos vizének szaga keveredett idegen fűszerek illatával.

Ahogy végignézett az üres utcán, kabátja ujjával letörölte az arcát, hogy megszabaduljon a bőrét égető démonvértől. A szövetet fekete és zöld foltok szennyezték be, ahogy elvette az arcától. A keze fején is volt egy rút vágás. Ráférne egy gyógyító rúna. Lehetőleg Charlotte-é. A lány különösen jól tudott iratztét rajzolni.

Egy alak vált ki az árnyékból, és indult el Will felé. Tett pár lépést, aztán megállt. Nem Jem volt az, hanem egy mondén rendőr harang alakú sisakban, döbbsent tekintettel az arcán. Willt bámulta – vagyis inkább a háta mögött valamit. Akármennyire is megszokta az álcát, Will még mindig furcsán érezte magát, amikor az emberek keresztülnéztek rajta, mintha ott sem volna. A fiút hirtelen elkapta a késztetés, hogy elragadja a rendőr gumibotját, és figyelje, ahogy az

értetlenkedve próbálja megfejteni, hová tűnhetett a fegyvere. Csak-hogy Jem mindig leteremtette, amikor korábban ilyesmit művelt, és bár Will sosem értette, mi lehet a gond egy ilyen ártatlan csínnyel, nem akarta felbosszantani a barátját.

A rendőr vállat vont, és hunyorogva elvonult mellette. Közben olyasmit dörmögött az orra alatt, hogy leszokik a ginről, mielőtt tényleg elkezd képzelődni. Will félrelépett, hogy elengedje a férfit, aztán elkiáltotta magát. – James Carstairs! Jem! Hol vagy, te megbízhatatlan bitang?

Ezúttal választ is kapott valahonnan a távolból. – Erre! Kövesd a boszorkányfényt!

Will elindult arrafelé, ahonnan Jem hangját hallotta. Mintha egy sötét résből jött volna két épület közül; halvány világosságot vett észre az árnyékok között, ami pislákoló lidércfényre hasonlított. – Nem hallottál az előbb? Az a shax démon azt hitte, elkaphat a véres ollóival, de sarokba szorítottam az egyik mellékutcában...

– Igen, hallottalak. – A fiatalember, aki egyszerre előlépett a két épület közül, egészen sápadtnak tűnt; ami azt illeti, sápadtabbnak, mint valaha, pedig eleve nagyon fehér volt a bőre. Nem viselt sapkát, és a haja azonnal magára vonzotta a tekintetet. Fürtjei sajátos ezüstszínben ragyogtak, mint egy vadonatúj shillingérme. A szeme ugyanolyan ezüstszínű volt, arca finom és szögletes. Csak szeme lágy vonala utalt az örökségére.

Fehér ingét sötét foltok csúfították el, a keze csupa vörös volt.

Will megijedt. – Te vérzel! Mi történt?

Jem elhessegette Will aggodalmát. – Nem az én vérem. – Hátrapillantott a háta mögé a sikátorba. – Az övé.

Will elnézett barátja mellett az épületek közötti árnyékba. A hátsó sarokban egy összekuporodott alak feküdt – csak egy folt volt a

sötétségben, amikor azonban Will alaposabban megnézte, sápadt kezét és szőke hajtincseket pillantott meg.

– Egy halott nő? – kérdezte Will. – Egy mondén?

– Igazából csak egy lány. Nem több tizennégy évesnél.

Will erre már hangosan elkáromkodta magát. Jem türelmesen megvárta, hogy a végére érjen.

– Ha csak egy kicsit is korábban érkeztünk volna – mondta végül higgadtan Will –, az a nyavalyás démon...

– Éppen ez a furcsa. Szerintem nem a démon műve. – Jem összeráncolta a homlokát. – A shax démonok paraziták, még hozzá költés-paraziták. Ha egy ilyen kapja el a nőt, inkább elvonszolja a rejtékhegyére, és a testébe rakja a tojásait, amíg még életben van. Ezt a lányt viszont megszúrták, nem is egyszer. Ráadásul azt hiszem, még csak nem is itt. Ahhoz túl kevés a vér. Szerintem máshol támadták meg, aztán elvonszolta magát ideig, és itt belehalt a sebeibe.

– De a shax démon...

– Mondom, hogy nem lehetett az. Szerintem a démon csak üldözőbe vette. Igyekezett elkapni, nyilván akart tőle valamit. Vagy valakit.

– A shaxoknak kiváló a szaglásuk – bólintott Will. – Hallottam olyan boszorkánymesterekről, akik velük kerestetik az eltűnteket. Ráadásul ez a démon határozottan céltudatosnak tűnt. – A sikátor végében heverő, szánnivalóan apró alakra pillantott. – Gondolom, a fegyvert nem találtad meg.

– Itt van! – Jem előhúzott valamit a kabátja alól. Egy fehér rongydarabba tekert kés volt az. – Valami vadásztőrfeleség. Nézd, milyen vékony a pengéje!

Will elvette a fegyvert. A fényezett csontmarkolatba ágyazott penge valóban vékony volt. Az egész tört vér borította. Will fogta, és

beletörölte a fegyvert kabátujja durva anyagába, aztán addig kapargatta, amíg láthatóvá nem vált a pengébe égetett szimbólum. Két kígyó harapott egymás farkába, tökéletes kört alkotva.

– *Ouroboros* – szólta Jem, és közelebb hajolt, hogy alaposabban szemügyre vegye a tört. – Méghozzá dupla. Szerinted mit jelent?

– A világ végét – felelte Will, továbbra sem véve le a szemét a fegyverről, miközben halvány mosoly játszadozott a szája sarkában. – Meg a kezdetét.

Jem felhúzta a szemöldökét. – Ismerem a szimbólumot, Will. Úgy értettem, szerinted mit jelent az, hogy itt van a pengén?

A folyóról érkező szél összeborzolta Will haját; a fiú türelmetlen mozdulattal félresöpörte a szeméből a tincseket, és tovább tanulmányozta a kést. – Alkimista szimbólum, nem a boszorkánymestereké vagy az alvilágiaké. Ez általában embereket jelent. Olyan ostoba mondénokat, akik azt hiszik, varázslatok révén vagyont és hírnevet szerezhetnek.

– Az ilyenek szokták aztán véres hullaként végezni valahol egy pentagramma közepén. – Jem hangja egészen komor volt.

– Ők kolbászolnak előszeretettel a város alvilágiak lakta környékén. – Jem óvatosan visszacsomagolta a pengét a rongydarabba, aztán a kabátja zsebébe dugta. – Gondolod, hogy Charlotte hajlandó lesz rám bízni a nyomozást?

– Gondolod, megbíznak benned az alvilágban? A szerencsejátékosok, a bűnös varázslatok meg a ledér nők között...

Will úgy mosolyodott el, ahogy Lucifer mosolyoghatott pillanatokkal azelőtt, hogy alázuhant a mennyországból. – Szerinted holnap túl korán lenne elkezdeni?

Jem felsóhajtott. – Tedd, amit akarsz, William! Úgyis mindig az a vége.

Southampton, május

TESSA VILÁGÉLETÉBEN IMÁDTA A MECHANIKUS ANGYALT. Valaha az édesanyjáé volt, aki még a halálakor is viselte. Aztán édesanyja ékszerdobozába került, és ott is maradt, amíg Tessa bátyja, Nathaniel egy nap elő nem vette, hogy megnézze, működik-e még.

A rézből készült angyalfigura nem volt nagyobb, mint Tessa kisujja, a szárnya a hátán pedig nagyjából akkora lehetett, mint egy tücsöké. A finom fémarcot félig lehunyt szemmel ábrázolták, a karját összefonta a mellkasán a kardja fölött. A szárnyak alá erősített, vékony lánccá tette, hogy tulajdonosa amolyan medálként a nyakában viselje az angyalt.

Tessa tudta, hogy egy mechanikus szerkezet van odabent, mert a füléhez emelve mindig ketyegő hangot hallott odabentről, mint az órákból szokott. Nate meglepetten kiáltott fel, amikor konstátálta, hogy a szerkezet annyi év után is működik, de hiába keresett egy gombot, egy csavart vagy bármit, ami az angyal felhúzására szolgált volna. Megvonta a vállát, és a húga kezébe nyomta az angyalt. Tessa attól fogva sosem vette le; az angyal még álmában is ott feküdt a mellkasán, az állandó tiktak, tiktak olyan volt, mintha egy második szíve nőtt volna.

Tessa most a markában szorongatta az angyalt, ahogy a Main bedugta az orrát két másik hatalmas gőzhajó közé, helyet keresve magának Southampton kikötőjében. Nate ragaszkodott hozzá, hogy Southamptonba jöjjön, ne pedig Liverpoolba, ahová a legtöbb hajó érkezik az Atlanti-óceán túlsópartjáról. A bátyja azt állította, hogy Southampton sokkal kellemesebb hely, így hát az első pillantás, amit Tessa Angliára vetett, némi csalódást okozott. Riasztóan szürke volt minden. Egy távoli templom kupoláján eső kopogott, a

hajók kéményeiből felszálló fekete füst pedig csak még sötétebbre festette az amúgy is komor égboltot. A parton sötét ruhás, esernyőt tartó emberek tömege ácsorgott. Tessa a nyakát nyújtogatva kereste közöttük a bátyját, de a ködön és a hajó által felvert sűrű vízpárán keresztül képtelen volt bárkit is alaposabban megnézni magának.

Tessa megborzongott. Hűvös szél fújta a tenger felől. Nate minden levelében arról áradozott, hogy milyen szép London, és folyton süt a nap. Nos, gondolta Tessa, remélhetőleg ott szebb az idő, mint itt, mert nem hozott magával meleg ruhákat Harriet néni régi gyapjúkendőjén meg egy pár vékony kesztyűn kívül. A legtöbb holmiját eladta, hogy ki tudja fizetni nagynénje temetését, de nem aggódott, hiszen biztos volt benne, hogy bátyja vesz majd neki új ruhákat, miután hozzáköltözik Londonban.

Kiáltás harsant. Az esőtől csillogó fekete Main lehorgonyzott, és a vontatóhajók máris birokra keltek a sűrű hullámokkal, hogy partra szállíthassák a poggyászt meg az utasokat. Az emberek csak úgy özönlöttek lefelé a hajóról, nyilvánvalóan egyetlen vágyuk volt, hogy szárazföldet érezzenek végre a lábuk alatt. Annyira más volt ez, mint a New York-i indulás! Akkor kék volt az ég, és egy rezesbanda játszott a parton. Persze Tessát nem kísérte ki senki, aki jó utat kívánhatott volna neki, úgymint akkor sem volt éppen boldog.

Tessa most behúzta a nyakát, és csatlakozott a partra szálló tömeghez. Az esőcseppek apró jeges tűszúrásokkal árasztották el a fejét és a nyakát, keze pedig csuromvizes volt a vékonyka kesztyűben. Amikor végre a rakparton állt, körülnézett, hogy megkeresse Nate-et. Közel két hét telt el azóta, hogy utoljára szóba állt valakivel. A Main fedélzetén elvolt magában, most viszont nagyszerű lenne megint beszélgetni a bátyjával.

Csakhogynem volt sehhol. A partot megtöltötték a bőröndök, a mindenféle ládák meg a hajóból kipakolt rakomány. Még néhány rekesz zöldség és gyümölcs is ott rohadt az esőben. A közelben egy másik gőzös éppen Le Havre felé indult, és az ázott tengerészek francia szavakat kiáltozva siettek el mellette. A lány megpróbált félrehúzódni az útból, de így megmajdnem elsodorta az eső elől a közeli vasútállomás nyújtotta menedék felé igyekvő utasok áradata.

Nate-et viszont továbbra sem látta.

– Ön Miss Gray? – Mély torokhang volt, erős akcentussal. Egy férfi állt meg Tessa előtt. Magas volt, hosszú fekete kabátot viselt, cilindere karimája pedig mint az eresz gyűjtötte össze az esővizet. A szeme kidülledt, akár egy békáé, a bőre pedig olyan durva volt, mintha var borította volna. Tessának minden lélekjelenlétét össze kellett szednie, nehogy hátrálni kezdjen. Viszont ez a férfi tudta, ki ő. Márpedig ha valaki itt ismerte a nevét, azt csakis Nate küldhette.

– Igen?

– A bátyja küldött. Jöjjön velem!

– Hol van? – kérdezte Tessa, de a férfi már el is indult. Egyetlennek voltak a lépései, mintha egy régi sérülés akadályozná a járásban. Tessa gyorsan felkapta a szoknyáját, és a férfi után sietett, aki fürgén és céltudatosan furakodott át a tömegen.

Ahogy csörtetett, az emberek félreugrottak előle, és mogorván panaszták, hogy milyen udvariatlanul viselkedik. Tessának szinte futnia kellett, hogy tartani tudja a lépést. A férfi egy ládahalomhoz érve hirtelen élesen elfordult, majd megtorpant egy nagy, ragyogó fekete kocsin. Az oldalára aranyszínű feliratot festettek, de az esőben és a sűrű ködben Tessa nem tudta kivenni a betűket.

Kinyílt a kocsi ajtaja, és egy nő hajolt ki rajta. Kalapjának irdatlan tollai elrejtették az arcát. – Miss Theresa Gray?

Tessa bólintott. A düledt szemű férfi szolgálatkészen kisegítette a nőt a kocsiból – meg egy másik nőt rögtön utána. Mind a ketten azonnal kinyitották az esernyőjüket, és a fejük fölé tartva óvták magukat az esőtől. Aztán Tessára szegezték a tekintetüket.

A két nő különös párt alkotott. Az egyik hórihorgas és sovány volt, csontos, szigorú arccal. Színtelen haját kontyba rendezte a tarkóján. Ragyogó ibolyakék selyemruháját itt-ott már az eső nedves foltjai lepték el, csak hozzáillő kesztyűje maradt makulátlan. A másik nő alacsony volt és kövérkés, apró szeme egészen mélyen ült. Nagy keze olyan volt a rózsaszín kesztyűben, mint egy pár színes mancs.

– Theresa Gray – szólt az alacsonyabb nő. – Mennyire örülök, hogy végre megismerkedhetem önnel. Mrs. Black vagyok, ez pedig a húgom, Mrs. Dark. A fivére küldött minket, hogy elkísérjük Londonba.

Tessa bőrig ázott, vacogott, és nem értett semmit. Szorosabbra húzta nedves sálát a válla körül. – Nem értem. Hol van Nate? Miért nem ő jött?

– Az üzleti ügyei nem tették lehetővé, hogy elhagyja Londont. Mortmaine nem tudta nélkülözni. Viszont küldött önnek egy üzenetet. – Mrs. Black átnyújtott egy máris félig elázott, hengerré tekert papírlapot.

Tesse átvette, és megfordult, hogy elolvassa. Rövid írás volt a bátyjától, amiben Nate bocsánatot kért, hogy nem tudott eljönni, és tudatta vele, hogy Mrs. Black és Mrs. Dark – *Sötét Nővéreknek hívom őket, Tessie, nyilván a nevük miatt, ők pedig úgy tűnik, ezt egy cseppet*

sem bánják – élvezik a bizalmát, és biztonságban el fogják őt szállítani Londonba. A levél szerint a nővérek Nate szállásadói és jó barátai voltak egyben, akikre bármikor támaszkodhat.

Tessának nem maradtak kétségei. A levelet bizonyosan Nate írta. Az ő kézírása volt, és soha senki nem szólította Tessie-nek a bátyján kívül. A lány nyelt egyet, ruhája ujjába csúsztatta a levelet, majd visszafordult a nővérek felé. – Nos, jól van! – mondta, és igyekezett leküzdeni csalódottságát. Annyira várta, hogy találkozhasson végre Nate-tel! – Akkor hívjunk egy hordárt, és hozassuk ide a ládát!

– Arra semmi szükség. – Mrs. Dark vidám hangja éles ellentétben állt komor vonásaival. – Már elintéztük, hogy előreküldjék. – Ezzel csettintett a düllező szemű férfinak, aki felugrott a bakra a koci elején. A nő Tessa vállára tette a kezét. – Jöjjön, gyermekem, elég volt már ebből az esőből!

Ahogy Mrs. Dark csontos ujjaitól hajtva Tessa elindult a koci felé, lassan felszállt a köd, és a lány végre alaposabban szemügyre vehette a koci oldalát díszítő aranyszínű ábrát. A finoman kidolgozott Pandemonium Klub felirat két egymás farkába harapva kört alkotó kígyót vett körül. Tessa felhúzta a szemöldökét. – Ez meg mit jelent?

– Semmi olyasmit, ami miatt aggódnia kellene – felelte Mrs. Black, aki máris bemászott a kocsiba, és szoknyáját szétterítette az egyik kényelmesnek tűnő ülésen. A gazdagon díszített fülkében két, bíborszínű bársonypad nézett farkasszemet egymással, az ablakokat pedig aranyló, bojtos függönyök takarták el.

Mrs. Dark besegítette Tessát a kocsiba, aztán maga is utánakapaszkodott. Ahogy Tessa elhelyezkedett az egyik ülésen, Mrs. Black behúzta az ajtót, kizárva a szürke égboltot. Ahogy elmosolyodott, a

fogsora megcsillant a sötétben, mintha csak fémből lenne. – Helyezze magát kényelembe, Theresa! Hosszú út vár ránk.

A lány megérintette a nyakában lógó mechanikus angyalt. A monoton ketyegés legalább némi biztonságérzetet adott, ahogy a kocsi meglódult az esőben.

HAT HÉTTEL KÉSŐBB

I

A Sötét Ház

*Túl a harag, s könnyek honán
csak a homály borzalma vár.*

William Ernest Henley: *Invictus* (Kálnoky László fordítása)

– A NŐVÉREK A SZOBÁJUKBA VÁRJÁK, MISS GRAY!

Tessa letette a könyvét az éjjeliszekrényre, és megfordult. Miranda állt kicsiny szobája küszöbén – éppen úgy, mint minden áldott nap ugyanebben az időpontban. És persze most is ugyanazt az üzenetet hozta. Ő rögtön megkéri, hogy várjon a folyosón, Miranda pedig kilép a szobából. Tíz perccel később visszatér, és megismétli a kérését. Ha Tessa néhány ilyen kísérlet után sem engedelmeskedik, akkor Miranda megragadja, és hiába visít meg kapálózik, levonszolja magával a meleg, büdös szobába, ahol a Sötét Nővérek várnak rá.

Mindennap pontosan így történt az első héten, amit Tessa eltöltött a Sötét Házban, ahogy magában elnevezte börtönét. Aztán rájött, hogy a visítózással meg a kapálózással nem megy semmire, csak az energiáját pazarolja, arra pedig még szüksége lehet.

– Egy pillanat, Miranda! – szólt Tessa. A szobalány esetlenül pukedlizett egyet, és behúzta maga mögött az ajtót.

Tessa felállt, és körülnézett a kis szobában, amit már hat hete a börtöncellájaként tartott számon. A helyiség kicsi volt, falait virágos tapéta borította, és igen spórolósan látták el bútorokkal. Volt benne egy egyszerű asztal fehér csipketerítővel, ahol evett, egy keskeny rézág, ahol aludt, egy repedezett mosdó meg egy porcelánkancsó, ahol a szükségét végezte, meg egy szék, ahová minden este leült, hogy levelet írjon a bátyjának. Leveleket, amikről jól tudta, hogy sosem küldheti el őket, így hát sorra elrejtette mindegyiket a matraca alá, ahol a Sötét Nővérek nem találták meg. Tulajdonképpen ezek a levelek voltak a naplói, ezekkel bizonygatta magának, hogy egy nap még látja Nate-et, és átadhatja neki mindet.

A tulsó falon lógó tükör elé lépett, és lesimította a haját. A Sötét Nővérek, akik a jelek szerint ragaszkodtak ehhez a megszólításhoz, jobb szerették, ha nem kócosan jelenik meg előttük, bár ezen kívül egyáltalán nem törődtek a külsejével – szerencsére, mert Tessa elhúzta a száját attól, amit a tükörben látott. Ovális arca egészen sápadt volt, üres és szürke szemében a remény morzsája sem látszott. Azt a közönséges, fekete vénkisasszonyos ruhát viselte, amit a nővérek adtak neki, amikor megérkezett; a ládája minden ígéret ellenére sosem érkezett meg, így hát ez volt az egyetlen holmija. Gyorsan elfordította a tekintetét.

Régebben nem ijedt meg a saját tükörképétől. Bár a családban mindenki egyetértett abban, hogy Nate örökölte szőke édesanyjuk minden szépségét, azért Tessa tökéletesen elégedett volt sima barna hajával és szürke szemével. Jane Eyre-nek is barna haja volt, meg jó pár másik hősnőnek is. És az sem zavarta, hogy viszonylag magasra nőtt – igaz, hogy nagyobb volt szinte az összes magakorabeli fiúnál,

de Harriet néni mindig azt mondta, hogy ha egy magas nő kihúzza magát, mindig is méltóságteljes lesz.

Tessa most mindennek látszott, csak méltóságteljesnek nem. Fáradt volt és elgyötört, leginkább egy rémült madárijesztőre emlékeztetett. Abban sem volt biztos, hogy Nate egyáltalán felismerné, ha most találkozónának.

A gondolatra mintha összezsugorodott volna a szíve a mellkasában. *Nate*. A bátyja miatt csinálta végig az egészet, de néha annyira hiányzott neki, hogy úgy érezte, mintha üvegszilánkokat kéne lenyelnie. Nate nélkül teljesen egyedül volt a világban. Nem volt senki más, akire számíthatott volna. Egyetlen lelket sem érdekelt, hogy él-e vagy hal-e. Néha annyira elkésérítette a gondolat, hogy úgy érezte, feneketlen mélységbe zuhan, ahonnan nincs visszaút. Ha az egész világon senki sem törődik az emberrel, akkor az illető talán egyáltalán nem is létezik.

A zár kattánása kizökkentette a gondolataiból. Kinyílt az ajtó: Miranda állt a küszöbön.

– Ideje indulnunk! – szólt. – Mrs. Black és Mrs. Dark vár bennünket.

Tessa viszolyogva nézett a cselédre. Fogalma sem volt, hány éves lehet. Tizenkilenc? Huszonöt? Miranda kerek, sima arcában volt valami kortalan. Szorosan hátrakötött hajának színe a csatornák vizét juttatta Tessa eszébe. A Sötét Nővérek kocsisához hasonlóan az ő szeme is kidülledt, akár egy békáé, amitől állandóan úgy festett, mintha meg lenne lepődve valamin. Tessa arra gondolt, hogy ezek ketten nyilván rokonok.

Ahogy a maga kurta, esetlen lépteivel a lépcsőn lefelé ballagó Mirandát követte, Tessa megszorította a nyakában lógó mechanikus angyalt. Szokásává vált ez, és mindig így tett, amikor a Sötét Nővérek

felé tartott. Valamiért megnyugtatta a medál érintése. El sem engedte az angyalt, ahogy haladtak lefelé lépcsőfordulóról lépcsőfordulóra. A Sötét Házban számtalan emeletnyi folyosó vezetett ide-oda, bár Tessa semmi mást nem láthatott az egész épületből, csak a Sötét Nővérek szobáját, a lépcsőházat meg a saját celláját. Végül megérkeztek a homályos pincébe. Minden nyirkos volt odalent, a falakhoz undok pára tapadt, bár a jelek szerint a nők ezt egyáltalán nem bánták. A szobájukba egy széles, kétszárnyú ajtón keresztül lehetett bejutni, a másik irányba vezető keskeny folyosó pedig beleolvadt a sötétségbe; Tessának fogalma sem volt róla, mi lehetett a tulsó végén, de az árnyékok sűrűségéből ítélve úgy sejtette, jobb, ha soha nem is tudja meg.

A nők irodájának ajtaja nyitva állt. Miranda habozás nélkül belépett, Tessa pedig kelleetlenül követte. Nem volt még egy hely a világon, amit ennyire gyűlölt volna.

Először is odabent mindig fullasztó pára volt, mint egy mocsárban, még akkor is, ha odakint hűvös szürkéség uralkodott. A falakról szinte csöpögött a nedvesség, a fotelek és a kanapék kárpitján pedig kiütközött a penész. Különösek voltak a szagok is, mint a Hudson partján egy forró nyári napon: víz, szemet és iszap bűze keveredett egymással.

Mint mindig, a nők most is irdatlan íróasztaluk mögött ülve vártak rá szokásos tarkabarka holmijaikba öltözve. Mrs. Black lazacrózsaszín ruhát, Mrs. Dark pedig pávakék köntöst viselt. A ragyogó színű szatén fölött az arcuk olyan volt, mint két leeresztett, szürke luftballon. A szobában uralkodó párás meleg ellenére mind a ketten kesztyűt húztak.

– Hagyj magunkra bennünket, Miranda! – szólt Mrs. Black, aki egyik húsos, fehér kesztyűbe bújtatott ujjával az íróasztalon álló réz földgömböt forgatta éppen. Tessa többször is megpróbálta jobban

megnézni magának a földgömböt – valami nagyon furcsát vélt fedezni a kontinensek elhelyezkedésében, különösen Európa kellős közepén –, de a nők sosem engedték a közelébe férközni. – És zárd be az ajtót magad mögött!

Miranda kifejezéstelen arccal teljesítette a parancsot. Tessa próbált nem összerezenni, ahogy az ajtó becsukódott mögötte, és elzárta azt a kevéske levegőt is, ami eddig bejutott a fülledt helyiségbe.

Mrs. Dark félrebillentette a fejét. – Gyere ide, Theresa! – Ő volt a kedvesebbik a két nő közül. Ő hajlamosabb volt kérni és gyözködni, mint a nővére, aki inkább pofonokkal és sziszegő fenyegetésekkel igyekezett elérni, amit akart. – Fogd ezt!

Tessa felé nyújtott valamit: egy masniba kötött, gyűrött rózsaszín szalag volt az, olyasmi, amit a lányok a hajukba szoktak kötni.

Tessa mostanra hozzászokott, hogy a Sötét Nővérek különféle tárgyakat adnak neki. Olyan tárgyakat, amelyek valaha mások tulajdonában voltak: nyakkendőtűket, órákat, ékszereket vagy akár gyerekjátékokat. Egyszer még egy cipőfűzőt is kapott, máskor pedig egy fél pár véres fülbevalót.

– Fogd – ismételte Mrs. Dark kissé türelmetlenül –, és változz át!

Tessa átvette a masnit. Ahogy ott hevert a tenyerén, könnyű volt, akár egy lepkeszárny. A Sötét Nővérek szenttelenül meredtek rá. Az olvasmányai jutottak eszébe. A regények, amelyekben a szereplőket perbe fogják, ők pedig felmentő ítéletért imádkozva állnak az Old Bailey¹ bírái elé. Gyakran érezte úgy, hogy ő maga is a bírái előtt áll ebben a szobában, bár fogalma sem volt róla, milyen bünténnyel vádolhatják.

¹ Londoni Központi Bűnügyi Bíróság.

Megforgatta a kezében a masnit, és visszaemlékezett az első alkalomra, amikor a Sötét Nővérek átadtak neki valamit. Egy női kesztyű volt az, gyöngyből készült gombokkal a csuklóján. Rákiáltottak, hogy változzon át, sőt kiosztottak neki néhány pofont is, és újra meg újra megrázták, miközben ő egyre hisztérikusabban hajtogatta, hogy fogalma sincs, mit akarnak tőle.

Nem sírt, bár szeretett volna. Tessa gyűlölt sírni, főleg olyan emberek előtt, akikben nem bízott. Márpedig a két ember közül, akikben képes volt megbízni, az egyik meghalt, a másikat pedig fogva tartották. Maguk a Sötét Nővérek közölték, hogy Nate a foglyuk, és ha Tessa nem engedelmeskedik nekik, a bátyja meg fog halni. Bizonyítékul Nate, apjuktól örökölt véres gyűrűjét is megmutatták neki. Azt viszont nem engedték meg, hogy Tessa a kezébe vegye, vagy akár csak megérintse a gyűrűt. Azonnal elkapták előle, amikor érte nyúlt, de azért így is felismerte. Nate-é volt.

Ez után megtett mindent, amit kértek tőle. Megitta a főzeteiket, elvégezte az órákon át tartó feladatokat, és kényszerítette magát, hogy úgy gondolkodjon, ahogy a nővérek akarják. Azt mondták neki, képzelje el, hogy agyagból van, és egy fazekas korongján formázzák éppen. Megparancsolták, hogy nyúljon bele különféle tárgyak belsejébe, képzelje azt, hogy élőlények, és húzza ki belőlük a szellemet, ami életre keltette őket.

Hetek teltek el, és amikor végül sikerült az átváltozás, Tessának olyan heves fájdalmai voltak, hogy hányni kezdett, aztán elájult. Amikor magához tért, az egyik penészes kanapén feküdt a nővérek szobájában, az arcán egy nedves törülközővel. Mrs. Black hajolt fölé, szájszaga keserű volt, mint az epe, a szeme csillogott. – Ügyes voltál ma, Theresa! – mondta. – Nagyon ügyes!

Aznap este, amikor Tessa felment a szobájába, ajándékokat talált. A Sötét Nővérek valahogy megtudták, hogy szenvedélyesen szeret olvasni. A *Szép remények* és a *Kisasszonyok* egy példánya feküdt az éjjeliszekrényén. Magához ölelte a könyveket, és a szobája magányában elsírta magát.

Azóta már könnyebben ment az átváltozás. Tessa még mindig nem értette, mi zajlik le benne, ami lehetővé teszi ezt a dolgot, de megjegyezte a Sötét Nővérektől tanult lépéseket, valahogy úgy, ahogy egy vak ember megjegyzi, hányat kell lépnie az ágyától a szoba ajtajáig. Tessának fogalma sem volt róla, mi veszi körül azon a különös sötét helyen, ahová a nővérek parancsára elutazik, de most már ismerte az odavezető utat.

Most is felidézte hát ezeket az emlékeket, ahogy megszorította a rongyos rózsaszín szövetet. Megnyitotta az elméjét, átadta magát a leereszkedő sötétségnek, hagyta, hogy az őt a hajszalaghoz és a benne megbújó lélekhez – egykori tulajdonosának szellemszerű visszhangjához – fűző kötelék a sötétségen átvezető aranyfonálként bomolhasson ki. A szoba, a fojtogató fülledtség, a Sötét Nővérek hangos légzése hirtelen semmivé foszlott, ahogy követte a fonalat, miközben egyre intenzívebb lett körülötte a fény, ő pedig beleburkolózott, mint egy takaróba szokás.

Borsódnai és szúrni kezdett a bőre, mintha ezer tűt döftek volna belé. Eleinte ez volt a legrosszabb – azok a pillanatok, amikor meggyőződése volt, hogy haldoklik. Mostanra megszokta az érzést, és csendben tűrte, amint a feje búbjától a lábujja hegyéig megremegett. Úgy érezte, még a mechanikus angyal is gyorsabban ketyeg a nyakában, mintha fel akarná venni dübörgő szíve ritmusát. Tessa felszisszent, ahogy a nyomás egyre csak nőtt a bőre alatt, aztán eddig

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lehunyva tartott szeme hirtelen felpattant, az ingerek a végtelenségig fokozódtak – majd az egész semmivé foszlott.

Vége lett.

Tessa kábán pislogott. Az átváltozás utáni első pillanatban mindig úgy érezte, mintha alámerült volna egy kádba, és a szeme megtelt volna vízzel. Végignézett magán. Új teste karcsú volt, szinte törékeny, ruhája lazán lógott rajta, és összegyűrődött a padlón a lába körül. Teste előtt összekulcsolt keze sápadt volt és vékony, a bőre repedezett, a körmét tövig rágta. Ismeretlen, idegen kéz volt.

– Mi a neved? – kérdezte Mrs. Black. Felállt, és vizenyős szemével végignézett Tessán. Szinte éhesnek tűnt.

Tessának nem kellett válaszolnia. A lány felelt helyette, akinek belebújt a bőrébe. Úgy beszélt Tessa hangján, ahogy a szellemek szoktak megszólalni a médiumok közvetítésével – csakhogy Tessa gyűlölt így gondolni rá. Az átváltozás annyival intimebb, annyival ijesztőbb volt. – Emma – jött a hang Tessa szájából. – Miss Emma Bayliss, asszonyom!

– És ki vagy te, Emma Bayliss?

A Tessa szájából előbukó szavak erős képeket hoztak magukkal. Emma a Cheapside-on született egy hatgyerekes családban. Apja meghalt, anyja pedig mentavizet árult egy kocsirol az East Enden. Emma már kislány korában megtanult varrni, hogy pénzt hozhasson a házhoz. Éjszakákat töltött a konyhaasztalnál ülve, és egy faggyúgyertya fényénél öltögetett. Néha, amikor a gyertya leégett, és nem volt pénz újat venni, kiment az utcára, és az egyik gázlámpa alatt varrt tovább...

– Aznap éjjel is így történt, amikor meghaltál, Emma Bayliss? – kérdezte Mrs. Dark. Mosolygott, nyelvét végigfuttatta az alsó ajkán, mint aki előre tudja, mi lesz a válasz.